

آزبست در آسیا دولت را مجبور کردند تا فرآیند طولانی و مشکل حل موضوع آزبست در ژاپن را آغاز نماید.

نتیجه گیری:

اگرچه بسیاری از فاکتورها در تمام کشورهای آسیایی ثابت هستند [۹۷] ولی واقعیت‌های موجود در برخی از کشورهای آسیایی موجب می‌شود که حرکت‌های در رابطه با آزبست در این کشورها تفاوت کند.

- در اغلب کشورهای آسیایی، صنعت ساختمان جزو صنایع بسیار پرمخاطره است و معیارهای حداقلی قوانین سلامت شغلی و ایمنی در آن وجود ندارد. تا هنگامی که محصولات حاوی آزبست مصرف می‌شوند، کارگران در صنعت ساختمان و تخریب ساختمان در معرض مواجهات خطرناک خواهند بود.

- دولت‌ها تقریباً هیچگونه نظارتی بر شرایط کاری کارگران در واحدهای مصرف‌کننده آزبست از لحاظ بهداشتی ندارند. در جاهایی که ساخت و ساز انجام می‌شود نیز وضع به همین منوال است.

- اطلاعات کشورها در خصوص بروز بیماری‌های مرتبط با آزبست یا مرگ و میر ناشی از آن محدود است یا اصلاً وجود ندارد لذا نمی‌توان عوارض ناشی از تداوم مصرف آزبست را ارزیابی کرد.

- به قربانیان بیماری ناشی از آزبست غرامت پرداخت نمی‌شود [۹۸].
- به کارگیری کارگران غیرماهر و آموزش‌نندیده خصوصاً به صورت غیررسمی در جاهایی که با آزبست مواجهه دارند بسیار گسترده است.

- صنعت خطرناک آزیست از کشورهای توسعه یافته به کشورهای در حال توسعه تغییر مکان داده است. توسعه صنایع آزیست در دهه های ۶۰ و ۷۰ میلادی توسط سرمایه گذاری ژاپن [۹۹] و آلمان انجام شد و با محکمتر شدن قوانین در کره طی دهه ۹۰ میلادی تولیدکنندگان محصولات آزیستی صنایع خود را به چین و سایر کشورهای جنوب شرقی آسیا منتقل کردند.
- وجود افرادی که توسط صنایع حمایت و پشتیبانی مالی می شوند و اطلاعات غلط آنها در مورد آزیست موجب گمراهی دولتها و مصرف کنندگان می شود.
- اراده سیاسی لازم در دولتها برای مقابله با موضوع آزیست وجود ندارد، یک مثال واضح در این مورد کشور ژاپن است، در این کشور با وجود اینکه دولت از خطرات آزیست آگاه بود تا چند دهه هیچ اقدام عاجلی در جهت رفع این مشکل انجام نداد.

- عدم هماهنگی میان بخش های مختلف مرتبط در دولت، بعنوان مثال بین وزارت بهداشت، وزارت کار و سازمان محیط زیست جهت حمایت از وزارت صنایع برای متوقف کردن مصرف آزیست هماهنگی لازم وجود ندارد.
- کارگاهها و کارخانجات مصرف کننده آزیست معمولاً در نواحی با جمعیت متمرکز قرار گرفته اند و هوای محیط این نواحی را آلوده می کنند و افراد ساکن این نواحی را در معرض خطر قرار می دهند.
- تقریباً هیچ برنامه و راهکاری برای کنترل کردن باقیمانده های مواد حاوی آزیست وجود ندارد.

با وجود تفاوت هایی که بین اقتصاد ملی کشورها وجود دارد باید توجه داشت که حتی مقادیر ناچیز آزیست نیز بی خطر نیستند و مقوله "استفاده کنترل شده آزیست" مقوله ایست که توسط صنایع طراحی و ارائه شده تا موجب گمراهی دولتها و مصرف کنندگان شود. اگر دولتها هنوز آماده نیستند که مصرف آزیست را منع کنند و صرفاً می خواهند خطر آزیست را برای جامعه کاهش دهند باید تا آنجا که ممکن است کنترل های سخت و محکم بکار گیرند. حتی با رعایت آستانه مواجهه در

حد ۰/۱ فیبر در سی سی از هر هزار کارگر پنج نفر بعلت سرطان مرتبط با آزبست جان خود را از دست خواهند داد و اگر این آستانه به ۰/۲ فیبر در سی سی افزایش یابد شصت و چهار نفر از هزار نفر خواهند مرد.

در آسیا حرکت همزمان کشورها برای منع مصرف منطقه‌ای آزبست توصیه می‌شود، تاریخ نشان داده که منع مصرف آزبست در یک کشور به تنهایی کافی نیست و موجب می‌شود که کارگران در کشورهای همسایه که هنوز مصرف آزبست منع نشده است بیشتر در معرض خطر قرار گیرند.

آقای ایسی تاجیما^۱ عضو گروه فعال در مورد موضوع آزبست در ژاپن به دیگر کشورهای آسیایی هشدار می‌دهد که اشتباه ژاپن را دوباره تکرار نکنند. دولت ژاپن علیرغم این واقعیت که سازمان بین‌المللی کار^۲ در حدود سال ۱۹۷۰ به موضوع سرطان‌زایی کروسیدولایت اشاره کرده‌بود تا سال ۱۹۹۵ مصرف این ماده را منع نکرد. اگرچه این بی‌توجهی دولت موجب صدمات ناشی از مصرف آزبست در این کشور شده است ولی دولت ژاپن با ذکر این نکته که مطابق با اطلاعات علمی موجود در آن زمان تصمیم‌گیری و عمل کرده است از زیربار مسئولیت شانه خالی می‌کند. آقای تاجیما می‌گوید: "من برای آینده کشورهای آسیایی که مانند ژاپن در این موضوع تاخیر می‌کنند مشکلات مهم ولی قابل پیشگیری مانند آلودگی محیط، بیماری و مخاطرات سلامت کارگران و مردم را پیش بینی می‌کنم. ما باید یک راه حل جهانی برای مشکل آزبست پیدا کنیم که شروع آن می‌تواند حرکت دسته‌جمعی همه کشورهای آسیایی در جهت رفع این مشکل باشد."

انتقال تکنولوژی آزبست به کشورهای در حال توسعه یک حرکت امپریالیستی است که تعداد بیشتری از جمعیت جهان را در معرض خطر قرار می‌دهد. زمانی که تولیدکنندگان محصولات آزبستی از توسعه این صنعت منافع بسیاری کسب می‌کنند، کشورها در مراحل مختلف تولید،

1- Issei Tajima

2- ILO

مصرف، برداشتن و جمع‌آوری محصولات آزیستی خسارات جبران‌ناپذیری را متحمل می‌شوند. در این صورت تنها با در نظر گرفتن هزینه‌ها مانند گرامت و هزینه‌های پزشکی برای آزیست است که مواد بی‌خطرتر می‌توانند با آزیست رقابت کنند.

تداوم مصرف آزیست یک جنایت علیه بشریت است که قابل گذشت نیست. نقل و انتقال و تجارت محصولات فیبرخام آزیست و محصولات آزیستی و بازمانده‌های حاوی آزیست بین کشورها حرکتی است که با قوانین ملی و بین‌المللی مغایرت دارد. با در نظر گرفتن مشکلاتی که در کشورهای صنعتی به واسطه آزیست در گذشته ایجاد شده است تداوم مصرف این ماده با خطرات شناخته‌شده آن در کشورهای در حال توسعه هیچ توجیهی ندارد.

با وجود افزایش مخالفتها در جهت منع انتقال آزیست در آسیا برخی از دولتها قادر نیستند یا نمی‌خواهند محدودیتهایی برای مصرف این ماده مضر در کشور خود اعمال نمایند. با این وجود تلاش‌های گسترده‌ای در جهت افزایش آگاهی کارگران توسط گروههای قربانیان آزیست، اتحادیه‌های صنفی، متخصصان پزشکی و دانشگاهیان در کشورهای بنگلادش، هند، اندونزی، ژاپن، کره، پاکستان و ویتنام انجام شده است. میلیونها قربانی آزیست در سراسر جهان می‌دانند که با وجود قیمت اندک محصولات حاوی آزیست، هزینه واقعی آزیست توسط افراد، خانواده‌ها و جوامعی که با عوارض و هزینه‌های سرسام‌آور بیماریهای ناشی از آزیست دست به گریبان هستند پرداخت می‌شود. بهترین راه برای کاهش بار بیماریهای ناشی از آزیست منع مصرف آن است. آزیست ماده‌ای متعلق به دیروز است و مصرف مواد حاوی و تکنولوژی مرتبط با آن باید متوقف شود. تحقق آینده‌ای عاری از آزیست امکان‌پذیر است.